

Arrest

nr. 163 150 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 1 april 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat P. VAN HOECKE en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 februari 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 11 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest nr.

196.909 van 13 oktober 2009 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 11 februari 2006 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 2 september 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 12 april 2006 dient de eerste verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 18 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.4. Op 28 oktober 2008 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 11 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.5. De tweede verzoekster komt op 25 december 2008 België binnen en vraagt op 28 mei 2009 asiel aan. Op 21 september 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 2 juni 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 31 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.7. Op 24 juni 2011 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 1 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 28 maart 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 30 augustus 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 102 865 van 14 mei 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 12 juli 2013 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 4 december 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 141 847. Op 3 oktober 2013 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissingen wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X

1.11. Op 18 december 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 22 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.12. Op 26 september 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 21 oktober 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 4 maart 2014 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 april 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen/aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.10.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het medisch advies van de arts-adviseur van 28.02.2014 wordt vastgesteld dat de behandeling en de opvolging van de pathologie van betrokkene beschikbaar is in Armenië en dat ze mede gelet op zijn persoonlijke situatie ook toegankelijk is voor hem. Op grond hiervan concludeert de arts-adviseur dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. (zie gesloten omslag in bijlage).

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van verlies van recht op verblijf.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN betrokkene ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

*“In artikel 9 ter, § 1 van de vreemdelingenwet wordt gesteld:
„(…)”*

In artikel 9ter vreemdelingenwet is duidelijk sprake van een ziekte die:

- een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,
- een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In het advies van de arts-adviseur d.d. 28.02.2014 wordt gesteld:

„uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.”

In de bestreden beslissing komt de attaché tot volgend besluit:

„derhalve

1. kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit .”

Zowel door de arts-adviseur als door de attaché wordt gesteld dat eerste verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De conclusie van de arts-adviseur en de attaché zijn volledig in tegenspraak met het medisch dossier van eerste verzoeker.

De arts-adviseur vermeldt zelf op de beslissing van 28.02.2014: “verwijzend naar het medisch attest d.d. 03.09.2013 van de hand van Dokter P.G. (...), vaatchirurg, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige vasculopathie van de onderste ledematen waarvoor al verscheidene heelkundige ingrepen dienden te gebeuren. Levenslange deskundige (vaatheelkundige) follow-up is nodig. De nodige bloedverdunnende medicatie bestaat uit acetylsalicylzuur en clopidogrel.”

De arts-adviseur vermeldt dus zelf dat het gaat om een ernstige vasculopathie waarvoor reeds verschillende ingrepen gebeurden. De behandeling is levenslang.

Aan de behandelende specialist werd verzocht om een duidelijk attest te bezorgen omtrent de ziekte van verzoeker. In zijn attest van 28.03.2014 vermeldt Dokter P. G. (...): „de heer M. A. (...) dient elke maand op raadpleging vaatheelkunde in ZNA Stuivenberg te komen voor poliklinische opvolging van zijn terminaal arterieel vaatlijden thv beide onderste ledematen. Gezien het progressieve karakter en de verschillende ingrepen dient dit gedurende een lange periode (min 2 tot 3 jaar of langer) te gebeuren om ernstige complicaties (amputatie) te vermijden.”

Eerste verzoeker zelf verklaart dat de aders in de onderste ledematen zeer zwak zijn en de neiging hebben te vernauwen zodat er niet voldoende bloeddorstrooming gebeurt. Om dit op te volgen dient hij ieder maand onderzocht te worden. Wanneer er een vernauwing optreedt dient er een stand geplaatst te worden. Bij onvoldoende opvolging en bij complicaties bij de doorstroming van het bloed moet overgegaan worden tot amputatie van het/de onderste ledematen.

Door eerste verzoeker werden in het verleden reeds verschillende medische regularisatieaanvragen ingediend die telkens vergezeld waren van uitvoerige medische attesten. Uit deze attesten blijkt dat er veelvuldige ingrepen waren, regelmatig complicaties optraden en de behandeling zeker specialistisch is.

Verzoeker is tot op heden altijd bij dezelfde specialist in behandeling geweest en hij heeft een zeer groot vertrouwen in deze specialist. Eerste verzoeker heeft absoluut geen vertrouwen in een eventuele behandeling in Armenië en hij is er zo goed als zeker van dat behandelingen in Armenië zullen resulteren in een amputatie van de onderbenen.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de arts-adviseur in zijn conclusie stelt dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan afgeleid worden dat eerste verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker is dan ook van mening dat de motivering van het advies van de arts-adviseur en de motivering van de bestreden beslissing foutief zijn."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Onder punt 'A' voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Onder punt 'B' voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer zou in strijd zijn met het medisch dossier. Hij zou onterecht stellen dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de enige geleverde kritiek faalt in feite, gezien de ambtenaar-geneesheer de aandoening op zich weerhield in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het noodzakelijk achtte om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Op grond van de vaststelling dat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, zoals toegelicht in zijn advies d.d. 28.02.2014 stelde hij dat de aandoening geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit "aangezien de noodzakelijke zorgen bestaan in het herkomstland". Verzoekende partij betwist zijn laatstgenoemde vaststelling geenszins.

*De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.
Er wordt geen gegronde middel aangevoerd."*

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" of dat de eerste verzoeker "lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 28 februari 2014. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat uit het medisch attest van dokter P. G. van 3 september 2013 blijkt dat de eerste verzoeker "lijdt aan een ernstige vasculopathie van de onderste ledematen" en dat "(l)evenslange deskundige (vaatheelkundige) follow-up (...) nodig (is)". De arts-adviseur stelt vast dat actueel geen medische reden te weerhouden is waarom de eerste verzoeker niet zou kunnen reizen. Tevens wordt met verwijzing naar de MedCOI-databank vastgesteld dat "de behandeling en opvolging door een vaatchirurg in Armenië beschikbaar is, alsook de essentiële medicatie" en wordt omstandig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele

motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen betwisten de verzoekende partijen de vaststelling uit zowel de bestreden beslissing als het medisch advies van de arts-adviseur van 28 februari 2014 dat de ziekte waaraan de eerste verzoeker lijdt geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De verzoekende partijen verwijzen hierbij naar een attest van Dr. P. G. van 28 maart 2014 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen het medische attest van Dr. P. G. van 28 maart 2014 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van Dr. P. G. van 28 maart 2014 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op dit stuk om aan te tonen dat de eerste verzoeker wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, lijkt het hun bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De vermelding uit medisch attest van Dr. P. G. van 28 maart 2014 dat de eerste verzoeker “*elke maand op raadpleging vaatheelkunde in (...) (dient) te komen voor poliklinische opvolging van zijn terminaal arterieel vaatlijden thv beide onderste ledematen*”, blijkt overigens ook uit het standaard medisch getuigschrift dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag hebben ingediend. In zijn medisch advies van 28 februari 2014 erkent de arts-adviseur dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de eerste verzoeker “*lijdt aan een ernstige vasculopathie van de onderste ledematen waarvoor al verscheidene heelkundige ingrepen dienden te gebeuren*” en dat “*(l)evenslancende deskundige (vaatheelkundige) follow-up (...) nodig (is)*”, doch concludeert hij dat de eerste verzoeker niet lijdt aan een aandoening die “*een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland*”. Met hun uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur van de door hen voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voorts voeren de verzoekende partijen aan dat de eerste verzoeker “*absoluut geen vertrouwen (heeft) in een eventuele behandeling in Armenië*” en dat hij “*er zo goed als zeker van (is) dat behandelingen in Armenië zullen resulteren in een amputatie van de onderbenen*”. De arts-adviseur motiveert nochtans in zijn advies van 28 februari 2014 met verwijzing naar informatie uit de MedCOI-databank dat “*de behandeling en opvolging door een vaatchirurg in Armenië beschikbaar is, alsook de essentiële medicatie, zijnde acetylsalicylzuur en clopidogrel*”. Met hun uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur van de beschikbaarheid van de voor de eerste verzoeker vereiste behandeling, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN